

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"ยังมีการอีกอย่างหนึ่งซึ่งเราไคร้คริรองมาช้านาน คือ เรื่องเงิน ที่เงินเป็นของให้โทษแก่ผู้สูบ แลถ้าไพร่บ้านพลเมืองเป็นคนคิดเงินเสียไค้โดยมาก ความเลื่อมทราวมยอมจะมีแก่เมืองนั้น ชื่อนี้ไม่มีที่สงสัยเลย กูเหมือนจะเป็นความคิดและเป็นความประสงค์ของประเทศทั้งหลาย ไค้โดยมากที่จะห้ามปรามมิให้ไพร่บ้านพลเมืองของคนสูบเงิน แต่การที่จะห้ามสูบเงินมีความยากอยู่หลายสถานว่าโดยยอคือ ผลประโยชน์ของแผ่นดินจะต้องตกชากไป เป็นอันมาก อีกประการหนึ่งถึงจะห้ามปรามอย่างไร คนที่สูบเงินคิดเสียแล้วน้อยนักที่จะออกได้โดยทันทีหรือด้วยความเต็มใจของตนเอง คงจะชวนชววย ลอบลักหาเงินสูบ ถ้ารัฐบาลจักป้องกันการลักลอบซื้อขายและสูบเงินเถื่อนไม่ได้จริง การที่จักเพื่อห้ามปรามมิให้คนสูบเงิน ก็จะเป็นแต่ชากเสียเงินแผ่นดินไปโดยไม่มีคุณประโยชน์ไค้ถึงประสงค์ ด้วยความยากมีอยู่เช่นนี้ การห้ามปรามมิให้คนสูบเงิน จึงยังมีบัญญัติจักตลอดไปไม่ได้ทั่วกันในประเทศทั้งปวง แม้ความยากมีอยู่อย่างวามานี้ เราก็ไม่เห็นควรจะละเลยปล่อยให้ไพร่บ้านพลเมืองของเราทรุดโทรมไปในความชั่วร้ายเรื่องสูบเงินมากขึ้นทุกที เมื่อคริรองกูเห็นทางที่จะจัดการแก้วิธีอากรเงิน ให้เป็นไปในทางที่จะให้คนสูบเงินน้อยลงแลยอมให้ผลประโยชน์แผ่นดินที่ไค้จากอากรเงินค่อยลดลงโดยลำดับไป จนถึงขั้นห้ามแล เลิกชากได้เป็นที่สุก" ๑

หอสมุดควชิราวุธ, พระราชดำรัสรัชกาลที่ ๕ (พระนคร : พ.ศ. ๒๔๔๕).

หน้า ๒๔๔ - ๒๔๕.

จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวข้างต้น จะเห็นว่าปัญหาการติดสารเสพติดของประชาชนในประเทศไทย ใ้มีมา เป็นเวลานานแล้ว แต่ที่มีหลักฐานครั้งแรกที่พบว่ามีฝิ่น ซึ่งเป็นสารเสพติดที่ร้ายแรงอยู่ในประเทศไทยคือ ในสมัยพระรามาธิบดีที่ ๑ กษัตริย์พระองค์แรกแห่งกรุงศรีอยุธยา เมื่อ พ.ศ. ๑๙๐๓ กล่าวคือ ในรัชกาลนี้ ใ้มีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะโจร ซึ่งกล่าวถึงพระราชอาญา แก่ผู้เสพยาฝิ่นและขายฝิ่นใ้ประจานครัยการตระเวนบกตระเวนเรืออย่างละ ๓ วัน รมิราชบาทว์ แล้วจำคุกไว้จนกว่าจะอดได้ ถ้าอดได้แล้ว ใ้เรียกทัณฑ์บนจากญาติพี่น้อง แล้วจึงปล่อยผู้สูบบุษายฝิ่นออกโทษ^๑

ปัญหาการติดสารเสพติดในประเทศไทย ทำให้เกิดปัญหาขึ้นทั้งแก่ส่วนรวมคือ ประเทศชาติ และปัญหาส่วนบุคคล สารเสพติดใ้รับการตราว่า เป็นเสมือนฝิ่นร้ายในสังคม เป็นต้นตอของปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นใน เมืองหลวงและเมืองอื่น ๆ ทั่วประเทศ^๒

ในปัจจุบันปัญหาสารเสพติดในประเทศไทย ก็ยังคง เป็นปัญหาที่ไม่สามารถกำจัดใ้หมดไปได้ ในทางตรงข้าม ปัญหาสารเสพติดกลับมีการขยายตัวระบาคออกไปอย่างรวดเร็ว จากการศึกษาเรื่องนี้ นายแพทย์ประยูร นรการณกุลใ้รายงานว่คนไข้ที่เข้าไปขอรับการรักษาที่โรงพยาบาลชัญญ์รักษ์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ - ๒๕๑๑ พบว่การเริ่มใ้

^๑ เสถียร วิชัยลักษณ์ (รวบรวม), กฎหมายตราสามดวง (ตอน ง) ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม ๑ (พระนคร : โรงพิมพ์นิติเวช พ.ศ. ๒๕๓๕).

^๒ วิชัย โปษยะจินดาและคณะ, ปัญหายาเสพติดในประเทศไทย (พระนคร : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๑).

ดีนหรือเฮโรอินของผู้ป่วยเกิดเมื่ออายุเฉลี่ย ๓๐ ปี^๑ สำหรับประชากรที่ศึกษาร
 เสพติคินในปัจจุบันทุกกลุ่มที่ได้ศึกษามีแนวโน้มที่จะเริ่มลอง เสพสาร เสพติคินเมื่ออายุระหว่าง
 ๑๕ - ๒๐ ปี จึงกล่าวได้ว่า เยาวชนเป็นประชากรใหม่ที่เป็นเป้าหมายของการระบาก^๒
 และจากการ เปิด เผยของสำนักงานส่งเสริมเยาวชนกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้ร่วมงาน
 โครงการติดตามผลเยาวชน ผู้ติคินร่วมกับแผนกจิตเวชโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
 เปิดเผยว่าจำนวนผู้มาขอรับการรักษาการติคิน เสพติคิน ณ โรงพยาบาลแห่งนี้เพิ่มขึ้น
 ประมาณ ๓ เท่าตัว ในระยะเวลา ๑ ปี คือจากจำนวน ๑,๕๒๕ รายในปี ๒๕๑๖ เพิ่มขึ้น
 เป็น ๔,๖๒๗ รายในปี ๒๕๑๗ และร้อยละ ๖๕ ของผู้ป่วยเป็นเยาวชน และเยาวชนกลุ่ม
 ที่ติคินมากที่สุดเป็นกลุ่มวัยรุ่น อายุระหว่าง ๑๖ - ๒๐ ปี ซึ่งมีถึงร้อยละ ๕๗ ของเยาวชน
 ทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มอายุ ๒๑ - ๒๕ ปี มีร้อยละ ๓๑ นอกนั้น เป็นอายุ ๕ - ๑๖ ปี
 และส่วนใหญ่อยู่ในวัยเรียนระดับ ม.ศ. ๑ - ๓ ซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๒ ระดับอาชีวศึกษา
 มีร้อยละ ๒๕ สำหรับป. ๑ ถึง ป. ๗ มีร้อยละ ๒๓ และระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย
 มีน้อย คือร้อยละ ๑ - ๒ เท่านั้น^๓

^๑ ประยูร นรการณกุล, การรักษายา เสพติคินของโรงพยาบาลชัยภูมิ (พระนคร :
 กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๑๑).

^๒ วิชัย โปษยะจินดาและคณะ, ปัญหา ยา เสพติคินในประเทศไทย, (พระนคร :
 การวิจัยสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๑),
 หน้า ๗.

^๓ บำรุง สุขพรรณ, "ยา เสพติคินให้โทษกับเยาวชน," สามัญศึกษา
 ๗ (กรกฎาคม ๒๕๑๘), : ๒๑ - ๒๖

นอกจากนี้จากรายงานการ เก็บข้อมูลขั้นพื้นฐานของนักเรียนและนักศึกษาที่ต้อคคีสาร เสพติคของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา แสดงว่า

พ.ศ. ๒๕๑๘ นักเรียนและนักศึกษาที่ต้อคคีสาร เสพติค ๑๒๘ คน กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ. ๑ - ๓) ๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๗

พ.ศ. ๒๕๑๙ นักเรียนและนักศึกษาที่ต้อคคีสาร เสพติค ๑๔๖ คน กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ๘๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕

พ.ศ. ๒๕๒๐ มีนักเรียนและนักศึกษาต้อคคีสาร เสพติค ๗๔ คน กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖^๑

จากสถิติที่เกี่ยวกับการสาร เสพติคต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ปัญหาการติคสาร เสพติคในปัจจุบัน เกิดขึ้นกับ เด็กวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับหลักการพัฒนาการของ เด็กวัยรุ่นที่นักจิตวิทยาทั้งหลายได้ศึกษาวิจัยไว้ว่าวัยนี้มีการ เปลี่ยนแปลงมากทั้งในค่านร่างกายและจิตใจ เด็กที่มีพื้นฐานไม่ค้ำตั้งแต่วัยเด็กก็สามารถประพฤติชั่วไปเลยในช่วงนี้ หรือ เด็กที่ขาดการเอาใจใส่ในช่วงนี้ ก็อาจหันเหไปผิดทางบ้าง เนื่องจากขาดผู้คอยให้คำปรึกษาอยู่ใกล้ ๆ^๒

การแก้ปัญหาสาร เสพติคกับเด็กในวัยนี้ ผู้ที่มีบทบาทมากได้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครอง และครู โดยเฉพาะครูควรรีให้ความรู้และข่าวสาร เกี่ยวกับสาร เสพติคที่ถูกต้อง และเหมาะสม

^๑ สารวัตรนักเรียน, กอง. รายงานการ เก็บข้อมูลขั้นพื้นฐานของนักเรียน และนักศึกษาที่ต้อคคีสาร เสพติค ณ ศาลคคีเด็กและเยาวชนกลาง ปี ๒๕๑๘ - ๒๕๒๐, (กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, ๒๕๒๑), หน้า ๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๕.

กับวัยของเด็ก ครูควรร่วมมือกับสถานศึกษาในการให้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดแก่นักเรียน การให้ความรู้แก่เด็กในเรื่องนี้มีหลายวิธี แต่วิธีหนึ่งที่ดี และมีประสิทธิภาพสูง คือการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เอกสาร วารสาร สไลด์ เทป ภาพยนตร์ ฯลฯ เป็นตัวกลางในการให้ ความรู้ทั้งกล่าวแก่นักเรียน เพราะสื่อการสอนต่าง ๆ สามารถสนองการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ได้เป็นอย่างดีคือ ประสาททางตาจะรับรู้ได้มากที่สุดและความรู้จะคงอยู่ได้นานที่สุดถึง ๗๕ % รองลงมาได้แก่ทางหู ๑๓ % ทางกายสัมผัส ๖ % ทางจมูก ๓% และทางลิ้น ๓ %^๒

นอกจากนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ยังกล่าวไว้ว่า "การเรียนรู้ถือว่าเป็นกระบวนการสันนิเวศนาการ เพราะมีผู้ส่งความรู้คือครู ผู้รับความรู้คือผู้เรียน และมีกระบวนการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วยตัวพาความรู้ เรียกว่าสื่อ และตัวถูกพาคือความรู้ ที่สนใจคือแนวคิดต่าง ๆ เรียกว่าสาร สื่อที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ เรียกว่า "สื่อการสอน"^๓ ดังนั้น การเรียนการสอนในทุกระดับจึงมีการใช้สื่อการสอนประกอบการสอนกันอย่างแพร่หลาย

^๑ จรัส สุวรรณเวลา, จิตร สิทธิอมรและวิชัย โปษยะจินดา, ปัญหาการศึกษาในประเทศไทย, (กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๑), หน้า ๑๖

^๒ ชัยยงค์ พรหมวงศ์, มิตินี้ ๓ - นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา, (พระนคร : ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐) หน้า ๑๒๑-๑๒๒.

^๓ ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคนอื่น ๆ, ระบบสื่อการสอน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑), หน้า ๓๘.

ในปัจจุบันหน่วยงานทั้งของ เอกชนและของรัฐบาลที่ทำหน้าที่ เกี่ยวข้องกับการป้องกัน การศึกษาร เสพติคิให้โทษ ใ้ใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อป้องกันการศึกษาร เสพติคิให้โทษกัน อย่างกว้างขวาง เช่นสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส) สำนักงานกฤษฎมนตรี มีการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อป้องกันการศึกษาร เสพติคิ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ คุณมานิตย์ สวยสะอาด หัวหน้าแผนกโสตทัศนูปกรณ์ สำนักงาน ป.ป.ส. สรุปได้ว่า สำนักงาน ป.ป.ส. ใ้ใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อป้องกันการศึกษาร เสพติคิดังนี้

๑. โปสเตอร์ สำนักงาน ป.ป.ส.ใช้สื่อการสอนชนิดนี้ เพื่อป้องกันการศึกษาร เสพติคิโดยจัดทำใน ๒ ลักษณะคือ

๑.๑ ลักษณะที่ให้อ้อมูลในทางลบ (Negative) คือโปสเตอร์ที่แสดง ให้เห็นถึงพิษร้ายและโทษของสาร เสพติคิ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเกลียดสาร เสพติคิ การผลิตโปสเตอร์ในลักษณะนี้นิยมมากในระยะแรก แต่ในปัจจุบันมีแนวโน้มจะผลิตออกมา ในลักษณะที่ ๒ มากกว่า

๑.๒ ลักษณะที่ให้อ้อมูลในทางบวก (Positive) คือโปสเตอร์ที่มี ข้อความแสดงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับสาร เสพติคิ เช่นชี้ให้เห็นว่าคนที่ไม่ศึกษาร เสพติคิ มีสุขภาพอย่างไร และคนที่ศึกษาร เสพติคิมีสุขภาพ เป็นอย่างไร ให้ผู้อ่านคัดลิจใจเองว่า อยางไหนจะดีกว่า ในปัจจุบันนิยมผลิตโปสเตอร์ออกมาในลักษณะนี้มาก

๒. แผ่นพับและเอกสารต่าง ๆ สำนักงาน ป.ป.ส.ใช้สื่อการสอนชนิดนี้ เพื่อให้ความรู้ที่เกี่ยวกับสาร เสพติคิ เท่านั้น

๓. สไลด์ นับว่า เป็นสื่อการสอนที่มีบทบาทมากที่สุดในปัจจุบันในการป้องกันการ การศึกษาร เสพติคิ สำนักงาน ป.ป.ส.ใช้สไลด์เพื่อให้ความรู้ และข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับสาร เสพติคิ ตลอดจนใช้เพื่อแนะนำและชี้ให้เห็นถึงพิษภัยของสาร เสพติคิในค่าน ต่าง ๆ ด้วย

๔. ภาพยนตร์ เป็นสื่อการสอนอีกชนิดหนึ่งที่นิยมใช้มากในการป้องกันการศึกษาร เสพติคิ ภาพยนตร์ เป็นสื่อการสอนที่ต้องใช้ต้นทุนการผลิตสูง แต่ผลที่ได้รับจากภาพยนตร์ ก็นับว่าคุ้มค่า

๕. นิทรรศการ ทางสำนักงาน ป.ป.ส. จะผลิตนิทรรศการ เพื่อป้องกันการ
 ติคสารเสพติดขึ้นเป็นชุด ๆ เพื่อให้ความรู้และป้องกันการติคสารเสพติด นอกจากนี้
 สำนักงาน ป.ป.ส. ยังบริการจัดนิทรรศการ เกี่ยวกับสารเสพติดแก่โรงเรียน สถาน
 ราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ของ เอกชนที่ต้องการ เผยแพร่ความรู้ เกี่ยวกับสารเสพติดด้วย

การบริการสื่อการสอนดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ส. จะให้บริการฟรีสำหรับ
 ไปสเตอร์ และเอกสาร (แผ่นพับ) ต่าง ๆ ส่วนสไลด์ภาพยนตร์และนิทรรศการ บริการ
 ให้ยืมแก่โรงเรียน สถานที่ราชการและหน่วยงานของ เอกชนต่าง ๆ ที่ต้องการใช้สื่อ
 การสอนดังกล่าว

นอกจากสื่อการสอนที่กล่าวมาแล้ว สำนักงาน ป.ป.ส. ยังมีการใช้สื่อการสอน
 ชนิดอื่น ๆ เพื่อป้องกันการติคสารเสพติดอีกด้วย เช่นวิทยุ โทรทัศน์และเทปบันทึกภาพ
 เป็นต้น

จะเห็นว่าสื่อการสอนมีบทบาทอย่างมากในการป้องกันการติคสารเสพติดให้โทษ
 โรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆจะมีการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อป้องกันการติคสารเสพติด
 สำหรับนักเรียนในระดับนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการติคสารเสพติดให้โทษสำหรับ
 นักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

มานิตย์ สวยสะอาด, หัวหน้าแผนกโสตทัศนูปกรณ์สำนักงาน ป.ป.ส.,
 สัมภาษณ์, ๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๓.

๒. เพื่อสำรวจความต้องการและความคิดเห็นทางด้านการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการศึกษารหัสคดีให้โทษของครู อาจารย์ฝ่ายปกครองและครู อาจารย์ฝ่ายโสภณศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

๑. เนื่องจากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยมีอยู่เป็นจำนวนมาก งานวิจัยเรื่องนี้จึงเลือกวิจัยเฉพาะโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตที่มีปัญหาสารเสพติดให้โทษมากที่สุด
๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ครู อาจารย์ฝ่ายปกครองและครู อาจารย์ฝ่ายโสภณศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๕๐ โรงเรียน
๓. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ชุดคือ
 - ๓.๑ แบบสอบถามสำหรับครู อาจารย์ฝ่ายปกครอง
 - ๓.๒ แบบสอบถามสำหรับครู อาจารย์ฝ่ายโสภณศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาจากหนังสือ เอกสาร วารสาร การวิจัยที่เกี่ยวข้องและหน่วยป้องกัน และปราบปรามสารเสพติดให้โทษทั้งของรัฐบาลและเอกชน เพื่อ เป็นแนวทางในการวิจัย
๒. กำหนดตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ครู อาจารย์ฝ่ายปกครอง และครูอาจารย์ฝ่ายโสภณศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๓๐๐ คน จาก ๕๐ โรงเรียน
๓. สร้างแบบสอบถามเรื่อง "การใช้สื่อการสอนเพื่อป้องกันการศึกษารหัสคดีให้โทษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร"
๔. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

- ๕. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปใช้กับประชากรตัวอย่าง
- ๖. รวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติคือหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
- ๗. สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- ๑. ผลของการวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงปริมาณการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการติคัสาร เสพติคให้โทษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
- ๒. ผลของการวิจัยนี้จะทำให้ทราบความต้องการและความคิดเห็นในการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการติคัสาร เสพติคให้โทษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
- ๓. ผลของการวิจัยนี้โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคจะใช้เป็นแนวทางในการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการติคัสาร เสพติคให้โทษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียนมัธยมศึกษา คือโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งกักกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ครูอาจารย์ฝ่ายโฮตที่ค่นศึกษา คือครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่จัดหา ผลิคเก็บรักษา และให้บริการสื่อการสอนต่าง ๆ แก่ครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา

ครูอาจารย์ฝ่ายปกครอง คือครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่สอคส่ง คุดูแล และควบคุมความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและในต่างประเทศ ปรากฏว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอน เพื่อป้องกันการติคสาร เสพติคให้โทษยังไม่มีผู้ทำวิจัยไว้เลย ส่วนใหญ่จะทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนหรือสื่อทัศนูปกรณ์ ในการสอนวิชาต่าง ๆ ที่มีการสอนในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับสาร เสพติคนั้น ส่วนมากได้ทำการวิจัยกันในด้านการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากสาร เสพติค อย่างไรก็ตามงานวิจัยดังกล่าวนี้ว่า เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อการสอนและปัญหาการติคสาร เสพติคที่เกิดขึ้นกับเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งจะนำมากล่าวพอ เป็นสังเขปดังต่อไปนี้

การวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กรรณิ เล็กวิจิตร^๑ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบปัญหาและอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์ การจัดหาอุปกรณ์และทัศนคติของครูต่ออุปกรณ์การสอน

ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

๑. ครูส่วนมากมีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนที่พอสมควร
๒. การใช้อุปกรณ์การสอนของครู ส่วนมากจะใช้อุปกรณ์การสอนต่อเมื่อได้คิดแล้วว่าจำเป็นหรือเห็นว่าสมควรจะใช้อุปกรณ์ในชั่วโมงนั้น และในเมื่อมีเวลาเตรียมการสอนเพียงพอ

^๑กรรณิ เล็กวิจิตร, "ปัญหาและอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชา โสคติศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔).

๓. อุปสรรคที่เนื่องมาจากตัวครู ได้แก่ความรู้ความสามารถของครูในเรื่องอุปกรณ์การสอน คือ เลือกใช้ไม่ถูก ไม่เคยฝึกการใช้ ไม่ทราบว่าจะหาจากที่ไหน ผลิตเองไม่ได้ เบื่อหน่ายทอดทิ้ง เพราะใช้อุปกรณ์แล้วไม่ได้ผล

๔. อุปสรรคที่เกี่ยวของกับผู้อื่นคือ ผู้บริหารโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชน และหน่วยงานต่าง ๆ

๕. สถานที่และอุปกรณ์มีน้อย ไม่พอแก่ความต้องการ

เจริญ ปุสุรินทร์คำ* (๒๕๐๘) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้อุปกรณ์การสอนในวิทยาลัยเทคนิค มีความมุ่งหมาย เพื่อต้องการทราบถึงระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ อุปกรณ์การสอนของครู ปริมาณ ความถี่ ปัญหา อุปสรรค และความต้องการอุปกรณ์การสอนในวิทยาลัย ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- ๑. ครูส่วนมากมีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนดีพอสมควร ส่วนมากรู้จักใช้กระดานดำมากที่สุด รู้จักใช้ไคออรัมน้อยที่สุด
- ๒. ครูใช้อุปกรณ์การสอน เพราะเห็นว่าเหมาะสมกับบทเรียนมากที่สุด
- ๓. ครูส่วนมากมีอุปสรรคในการใช้ เนื่องจากวิทยาลัยขาดแคลนอุปกรณ์
- ๔. ครูต้องการให้ผู้บริหารการศึกษาสนับสนุนกิจการของโสภิตศึกษามากกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อเป็นประโยชน์ทำให้การศึกษาดีขึ้น
- ๕. ครูต้องการให้วิทยาลัยจัดหาโสภิตศึกษาอุปกรณ์และอบรมครู เกี่ยวกับวิธีการใช้โสภิตศึกษาอุปกรณ์
- ๖. ครูหาความรู้ในการใช้โสภิตศึกษาอุปกรณ์โดยการอ่านหนังสือและเอกสารมากกว่าวิธีอื่น ๆ

* เจริญ ปุสุรินทร์คำ, "การศึกษาการใช้อุปกรณ์การสอนในวิทยาลัยเทคนิค" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาโสภิตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘), หน้า ๖.

ใน พ.ศ. ๒๕๑๒ ประชัญ พัทธपाल^๑ ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการใช้
โสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาปัญหา เกี่ยวกับการ
ใช้โสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนในโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม
โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ในโครงการ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. โรงเรียนดังกล่าวมีแผนงานหรือโครงการงาน แต่ขาดสถานที่หรือบุคคลากร
๒. จำนวนโสตทัศนูปกรณ์ที่มีอยู่น้อย แต่ต้องการสูง
๓. ครูเลือกใช้อุปกรณ์ตามความเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชาที่สอน ใช้ เมื่อมีอุปกรณ์
พร้อมหรือมีเวลา เตรียม
๔. โสตทัศนูปกรณ์ประเภทภาพนิ่ง ใช้ประกอบการสอนน้อยที่สุด อุปกรณ์ สรรค
ในการใช้อุปกรณ์ของครูคือ การขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ ครูขาดความรู้และประสบการณ์
ในการสอน
๕. โสตทัศนูปกรณ์ที่ครู เห็นว่าใช้แล้วให้ผลดีสมควรได้รับการปรับปรุงและหา
มาเพิ่มเติมคือภาพยนตร์ ฟลิ์มสตริปและเทปบันทึกเสียง
๖. กิจกรรมติดตามผล ได้แก่การให้เด็กตอบคำถามหรือทำข้อทดสอบ สถานที่
ที่ใช้อุปกรณ์ส่วนใหญ่อยู่ในห้องเรียน

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ เช่นกัน เฉลา จตุรพาดิษย์^๒ ได้ทำการวิจัยเรื่อง
"การศึกษาโครงการโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน

^๑ ประชัญ พัทธपाल, "ปัญหาการใช้โสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนมัธยมแบบ
ประสม," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒).

^๒ เฉลา จตุรพาดิษย์, "การศึกษาโครงการโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนราษฎร์
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒).

จังหวัดพระนครและธนบุรี" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นคว้าโครงการโสตทัศนศึกษาของโรงเรียน
ราษฎร์ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี เกี่ยวกับการบริหารงานและการบริการโสตทัศนศึกษา รวมทั้ง
การศึกษาถึงผลการใช้อุปกรณ์ ปัญหาและอุปสรรคในการใช้และข้อปรับปรุงในการใช้เพื่อให้มี
ประสิทธิภาพและใช้อย่างถูกต้อง

ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

๑. ผู้บริหารโรงเรียนเห็นความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ศึกษาโดยเฉพาะของ
โรงเรียน
๒. โรงเรียนมีความจำเป็นที่จะต้องจัดสรรงบประมาณไว้เพื่อจัดซื้อโสตทัศนอุปกรณ์โดยเฉพาะ
๓. โรงเรียนส่วนใหญ่มีห้องเก็บอุปกรณ์รวม แต่ยังคงขาดเครื่องมือเครื่องใช้ในการผลิต
พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแล
๔. โรงเรียนจัดบริการ เพื่อช่วยส่งเสริมการใช้อุปกรณ์การสอนของครูยังไม่ดีพอ
๕. สถานที่ของโรงเรียนขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้อุปกรณ์ เช่น ไม่มีที่ติดภาพ
ไม่มีห้องที่สามารถควบคุมแสงได้

วารินทร์ คุณะศรี* (๒๕๑๔) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูที่มีต่อการใช้โสต-
ทัศนอุปกรณ์ในสถาบันอาชีวศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี มีความมุ่งหมายเพื่อการศึกษาถึงความ
คิดเห็น ความสนใจ และทัศนคติของครูที่มีต่อการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในสถาบันอาชีวศึกษาในกรุงเท-
พมหานคร โดยส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันอาชีวศึกษา ๑๑ แห่ง ประชากรเป็นครูอาจารย์ทั้งสิ้น ๓๘๒ คน
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

* วารินทร์ คุณะศรี, "ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในสถาบันอาชีวศึกษา
ในพระนครและธนบุรี," (วิทยานพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔) หน้า ๖.

๑. ครูส่วนมากเห็นความจำเป็นในการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบวิชาที่คนสอนเป็นผลดีแก่ครูและนักเรียน แต่เป็นการเพิ่มภาระแก่ครู
๒. ครูเห็นว่าในการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ การเตรียมและการเลือกเป็นสิ่งสำคัญ
๓. ครูส่วนมากยังใช้กระดานดำ และยังเห็นว่ามีความเหมาะสมมาก
๔. ปัญหาและอุปสรรคสำคัญคือ ไม่มีอุปกรณ์การสอนที่ต้องการที่จะช่วยปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัยในการแก้ปัญหาและอุปสรรคคือการได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย การจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ การจัดอบรมเกี่ยวกับสื่อทัศนูปกรณ์แก่ครูประจำการ การสนับสนุนจากผู้บริหารและครูผู้สอน

ในปี ๒๕๒๒ อมรา ปริญญาญูบุรณ์^๑ ได้ทำการศึกษาถึงการใช้สื่อการสอนแบบละครในโรงเรียนมัธยมในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าสื่อการสอนแบบละครมีคุณค่าในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ตรงและใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นทั้งผู้มีส่วนลงมือปฏิบัติ (ผู้แสดง) และผู้สังเกตการณ์ (ผู้ชม) ผู้สอนร้อยละ ๕๕.๐๑ มีความเห็นว่าสื่อการสอนแบบละครมีประโยชน์ค่อนข้างมากทีเดียว เกี่ยวกับผลการใช้สื่อการสอนประเภทนี้ผู้สอนระบุว่าผู้เรียนกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และยังทำให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอนก็ขึ้นด้วย แต่ในส่วนเสียของสื่อประเภทนี้ส่วนใหญ่ระบุว่าสิ้นเปลืองเวลาทั้งในการเตรียมการและการจัดแสดง ทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร นอกจากนี้ยังขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนประเภทนี้จึงไม่นิยมใช้กันมากนัก

^๑อมรา ปริญญาญูบุรณ์, "การใช้สื่อการสอนแบบละครในโรงเรียนมัธยมในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒).

เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของการใช้สื่อการสอนแบบละคร เห็นว่าควรจัดเป็นครั้งคราว เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศของการเรียนการสอน ส่วนการเลือกใช้สื่อการสอนแบบละครประเภทต่าง ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ตลอดจนความพร้อมของผู้สอนและผู้เรียน

และในปี ๒๕๒๒ เช่นกัน นางลักษณ จําปา เทศ^๑ ได้ทำการวิจัยถึงปัญหาและความต้องการสื่อการสอนวิชาชีววิทยาสำหรับหลักสูตรสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

๑. ครูมีครูมีปัญหาค้นหาความรู้เพิ่มเติม แนวทางตั้งคำถาม หนังสืออ่านเพิ่มเติม และเทคนิคในการใช้อุปกรณ์พิเศษมีปริมาณน้อยเกินไป 004974
๒. หนังสือแบบเรียนมีปัญหาค้นหาเนื้อหาไม่ตรงความสนใจของนักเรียน ขาดข้อสรุปไม่ชัดเจน และอธิบายวกวนไม่เป็นลำดับ
๓. ปัญหาค้นหาสื่อการสอน คือจำนวนอุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและเนื้อหา ผู้สอนไม่ค่อยใช้เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ เพราะโรงเรียนไม่มีเครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์และเบิกเครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ลำบาก
๔. สาเหตุที่นักเรียนไม่ค่อยได้ทำการทดลอง เพราะอุปกรณ์ไม่พอทำการทดลองแล้วไม่ได้ผล
๕. ครูและนักเรียนต้องการให้ปรับปรุงหนังสือแบบเรียนให้ม้เนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสม
๖. อุปกรณ์การทดลอง เฉพาะมีคุณภาพและประสิทธิภาพอยู่ในระดับปานกลาง

^๑นางลักษณ จําปา เทศ, "ปัญหาและความต้องการสื่อการสอนวิชาชีววิทยาสำหรับหลักสูตรสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านศึกษาศาสตร์ ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒).

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับปัญหาการติดยาเสพติด

การศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับสารเสพติดให้โทษในประเทศไทยได้มีบุคคล หน่วยงาน และสถาบันต่าง ๆ ให้ความสนใจทำการสำรวจวิจัยและศึกษากันอย่างกว้างขวาง ปัจจุบัน ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับสารเสพติดให้โทษที่มีผลต่อประเทศไทยในถิ่นต่าง ๆ สมควรที่จะได้กล่าวถึงและสรุปผลไว้มีดังนี้

ประยูร นรการณกุล^๑ (๒๕๐๘) ได้ทำการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงอาการต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มาขอการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช ได้พบว่าการติดยาเสพติดมีผลทำให้พฤติกรรมภายในเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้ความคิด ความจำเสื่อม สมองทึบ มึนงง ไม่มีสมาธิและความตั้งใจ เนื่องจากสมองถูกกด อารมณ์หงุดหงิดเปลี่ยนแปลงง่าย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีผลทำให้พฤติกรรมภายนอกผิดปกติไป คุ้มคือ กลายเป็นคนเกียจคร้านไม่ยอมทำงาน เนื่องจากสุขภาพเสื่อมโทรม ร่างกาย และจิตใจมีความต้องการแก้สารเสพติดให้โทษเท่านั้น จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะหาเงินมาซื้อสารเสพติด เพื่อให้บรรเทาความต้องการจิตใจของผู้เสพยาเสพติดจะเสื่อมลงในด้านศีลธรรม และเป็นบ่อเกิดของอาชญากรรม มิจฉาชีพและอุบัติเหตุอื่น ๆ

พรทิพย์ จิตรธร^๒ (๒๕๑๖) ได้ทำการศึกษาถึงคุณลักษณะทั่ว ๆ ไปของผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่มารับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช รวมทั้งได้รวบรวมประวัติการใช้สารเสพติดให้โทษ

^๑ ประยูร นรการณกุล, ประมวลความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ (พระนคร : อรุณการพิมพ์, ๒๕๐๘), หน้า ๑๘๑ - ๑๘๗.

^๒ พรทิพย์ จิตรธร, "ยาเสพติดให้โทษกับการบำบัดรักษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖).

สภาพแวดล้อมและความรู้สึกของผู้ป่วยที่มีต่อการรักษาพยาบาล และต่อเจ้าหน้าที่
 ในโรงพยาบาล ผลการวิจัยได้พบว่าในจำนวนผู้ศึกษารสเพศคิทั้งหมด ๑๓๐ ราย เป็นผู้มี
 อายุระหว่าง ๑๖ - ๒๐ ปี จำนวน ๓๔ ราย หรือร้อยละ ๒๖.๑๕ และที่มีอายุระหว่าง
 ๒๑ - ๒๕ ปี จำนวน ๑๕ ราย หรือร้อยละ ๑๑.๕๔ เมื่อรวมกลุ่มอายุ ๑๖ - ๒๕ ปี
 มีจำนวน ๔๙ ราย หรือร้อยละ ๓๗.๖๙ สำหรับมูลเหตุที่มุ่งใจทำให้ใช้สารเสพติดให้โทษนั้น
 มีสาเหตุมาจาก "เพื่อน" ชักนำ มีจำนวนสูงเท่ากับที่ระบุว่า "อยากทดลอง" ถึงร้อยละ
 ๒๕.๓๑ สำหรับการใช้เวลาว่างของผู้ศึกษารสเพศคิให้โทษ พบว่าชอบการเที่ยวเตร่มีถึง
 ร้อยละ ๒๕.๓๑ รองลงมาคือชอบฟังเพลงร้อยละ ๒๐.๗๗ และมีแนวโน้มไปในทางเสื่อม
 คือกิมสุราและเล่นการพนันร้อยละ ๑.๕๔ ส่วนชนิดของสารเสพติดให้โทษที่ใช้กันมากที่สุด
 คือเฮโรอีน มีถึงร้อยละ ๕๕.๒๓ รองลงมา เป็นฝิ่นร้อยละ ๑๔.๖๒ มอร์ฟีนร้อยละ ๑๒.๓๑
 ที่ใช้สารเสพติดให้โทษทุกชนิดร้อยละ ๗.๖๙ และที่ใช้สารเสพติดให้โทษชนิดอื่น ๆ เช่น
 กระท่อม กัญชา และเชกโคบอล มีเพียงร้อยละ ๖.๒๒ นอกจากนี้ผู้ศึกษารสเพศคิให้โทษ
 ยังใ้รู้ถึงผลของการใช้สารเสพติดในครั้งแรกที่มีผลต่อร่างกาย และจิตใจคือ ร่างกาย
 มีความกระฉับกระเฉง จิตใจสบาย มีความกระปรี้กระเปร่า มีถึงร้อยละ ๔๕.๒๒ นอน
 หลับสบายร้อยละ ๒๕.๓๕ สมองปลอดโปร่งร้อยละ ๒๐.๗๖ ทำงานได้ร้อยละ ๑๗.๖๙
 ทำให้อารมณ์ทางเพศร้อยละ ๙.๒๒ และที่ระบุว่าร่างกายทุกไตรมาสมีเพียงร้อยละ ๔.๖๖
 เท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของพรทิพย์กับของประยูร^๑ แล้ว จะเห็นว่า
 ทั้งสองคนมีความคิดเห็นแตกต่างกันในผลของการใช้สารเสพติดในระยะเริ่มใช้ และหลัง
 จากศึกษารสเพศคิ

สินธิ์ ลักษณะ^๒ (๒๕๑๖) ได้ทำการศึกษา เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการ
 ค่าเนื้ชีวิตของวัยรุ่นที่ศึกษารสเพศคิให้โทษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นวัยรุ่นที่คิ

^๑ ประยูร นรการณกุล, เรื่องเดียวกัน.

^๒ สินธิ์ ลักษณะ, "การเปลี่ยนแปลงการค่าเนื้ชีวิตของวัยรุ่นที่คิเฮโรอีน"
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

เฮโรอีน มีช่วงอายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๒๐ ปี ที่มารับการบำบัดรักษาที่โรงพยาบาลรัฐญูอาร์กซ์และที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ แห่งละ ๒๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์โดยใช่เครื่องบันทึกเสียงจากผลการวิจัยในด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีความจำเสื่อมลงขาดความสนใจและความเข้าใจในบทเรียน ส่วนวิธีการหาเงินมาเพื่อซื้อสารเสพติดมาเสพนั้นพบว่าได้มีการเอาของของตนเองไปจำหน่าย ขโมยสิ่งของของบิดามารดาและญาติพี่น้องและวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนเหล่านี้มีอยู่ถึงร้อยละ ๗๗.๕ ที่เคยศึกษารหัสเพื่อซื้อให้โทษชนิดอื่นมาก่อน เช่น ศึกษารหัสร้อยละ ๔๕ ศึกษารหัสและสุรารหัสร้อยละ ๑๒.๕ สุรารหัสร้อยละ ๑๒.๕ แอมเฟตตามีนร้อยละ ๒.๕ ศึกษารหัสและไอโซนอร์มิลร้อยละ ๕ ผลการวิจัยยังพบอีกว่าผู้ที่ติดสารเสพติดให้โทษมักใช้สารเสพติดหลายชนิด โดยจะเริ่มเสพยาเสพติดที่มีความรุนแรงน้อย ๆ ก่อนแล้วจึงค่อยไปเสพชนิดที่มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ผู้ติดสารเสพติดบางคนใช้สารเสพติดมากกว่า ๑ ชนิด จำนวนผู้ที่ติดสารเสพติดให้โทษร้อยละ ๘๘.๖๘ จะใช้เฮโรอีน รองลงมาคือฝิ่นมีเพียงร้อยละ ๓.๕๕ เท่านั้น

เสริน ปุณณะหิตานนท์^๑ (๒๕๑๖) ได้จัดทำโครงการสำรวจเกี่ยวกับปัญหาสารเสพติดให้โทษในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำเป็นโครงการวิจัยในระยะยาวใช้เวลาทั้งหมด ๑๘ เดือน ขอบเขตของการวิจัยครอบคลุมถึงนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ นักเรียนอาชีวศึกษาและอาชีวศึกษาชั้นสูง นักศึกษาในมหาวิทยาลัย และประชากรทั่วไป เทคนิคในการรวบรวมข้อมูล เสรินใช้กลองสำหรับรับแบบสอบถามเพื่อขอให้ผู้ตอบมีความมั่นใจว่าไม่มีใครล่วงรู้คำตอบและนำไปเปิดเผย จากการวิจัยพบว่าข้อมูลทั้งหมดที่ได้จำนวน ๖,๑๗๘ ฉบับหรือร้อยละ ๘๘.๑ ของจำนวนตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้โดยการสุ่มตัวอย่างตั้งแต่ครั้งแรก และได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มนักเรียนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของกลุ่มที่เป็นนักเรียนสำหรับกลุ่มที่เป็นสมาชิกในครัวเรือน ได้ทำการพิจารณาตัวแทนตามเพศและอายุจากผลการวิจัยพบว่า

^๑ เสริน ปุณณะหิตานนท์, "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาสารเสพติดในประเทศไทยและปัญหาที่เกี่ยวข้องเบื้องต้น" (พระนคร : สถาบันวิจัยสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

๑. นักศึกษาร้อยละ ๒๗.๔ ใ้ระบุว่า เคยใช้สารที่ผิดกฎหมายอย่างน้อย
 ๑ ชนิดหรือมากกว่า นอกจากนี้ นักศึกษาร้อยละ ๑.๗ ยังคงใช้สารชนิดใดชนิดหนึ่งอยู่
 เป็นประจำ และอีกร้อยละ ๗.๔ ยังคงใช้สารที่ผิดกฎหมายอยู่ ๑ ชนิด หรือมากกว่า
 ๑ ชนิด เป็นบางครั้งบางคราว

๒. ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะของประชากรของกลุ่ม
 ตัวอย่างทั้งผู้เสพและผู้ที่ไม่เสพยา เสพคโคโคให้โทษ แต่พบว่ามีผู้ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษมาก
 ในกลุ่มผู้ที่มีอายุน้อย และมีอัตราการใช้สาร เสพคโคโคให้โทษสูงขึ้นอย่างสม่ำเสมอตามระดับ
 การศึกษาที่สูงขึ้น

๓. ผู้ที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษมักมาจากครอบครัวที่บิดาใช้สาร เสพคโคโคให้โทษ
 อย่างไม่รู้ความผิดใช้สาร เสพคโคโคให้โทษส่วนใหญ่มักไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา ในทาง
 ตรงข้าม กลุ่มผู้ที่ไม่ได้ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษมักจะมาจากครอบครัวที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
 และมีความรักใคร่กลมเกลียวกัน

๔. นักเรียนและนักศึกษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการ เรียนมักกลายเป็นผู้
 ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษมากกว่าผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการ เรียน

๕. ในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษ โดยมากมักใช้กัญชา เป็นครั้งแรก

๖. ในการวิจัยพบว่าการสนับสนุนและการยอมรับของสังคมมีอิทธิพลที่สำคัญ
 อย่างมากในการทดลอง เสพครั้งแรก และครั้งต่อ ๆ ไป ส่วนอิทธิพลรองลงมาได้แก่
 การหาสาร เสพคโคโคให้โทษ ใ้ได้ง่าย และยังพบว่าผู้ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษส่วนใหญ่มักมีเพื่อน
 สนิทที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษด้วย กล่าวคืออัตราส่วนของผู้ที่อบที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษจะสูงขึ้น
 ตามจำนวน เพื่อนสนิทที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษด้วย

๗. ผู้ที่ใช้สาร เสพคโคโคให้โทษชนิดร้ายแรงมัก เป็นผู้ที่สังคมไม่พึงปรารถนา
 ส่วนใหญ่ถือว่าสารประเภทกระตุ้นประสาท สารกล่อมประสาทไม่มีความร้ายแรง และจะ
 ใช้เพื่อประโยชน์ทางการแพทย์มากกว่า และได้พบว่าร้านขายยา โดยทั่วไปใน เขต เมืองหลวง
 เป็นแหล่งจำหน่ายสาร เสพคโคโคให้โทษที่สำคัญที่สุด สาร เสพคโคโคให้โทษที่เป็นที่นิยมกันในหมู่

นักเรียน นักศึกษาและ เยาวชนคือ เซคโคบอลหรือ เหล่าแห่ง ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะ เริ่มมี
ประสบการณ์เกี่ยวกับสารประ เภทหลอนประสาทและกัญชา

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เปรมจิต ชลวิถิ^๑ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ เยาวชน
และนักเรียนที่มาบำบัดรักษาในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ด้วยการสัมภาษณ์ ได้พบว่า
ผู้มารับการบำบัดรักษาส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมีอายุเฉลี่ย ๒๑ ปี แต่จากผลการวิจัยของผู้
มารับการรักษาที่เป็นนักเรียน และนักศึกษาพบว่า เป็นนักเรียนและนักศึกษาที่ศึกษาร สหศึกษา
ให้โทษร้อยละ ๕๕ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีอายุเฉลี่ย ๑๘ ปี
รองลงไปร้อยละ ๕๕.๕๕ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ ๕.๐๘, ๘.๒๘
เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายและระดับประถมศึกษาตอนต้นตามลำดับ

ฝน แสงสิงแก้วและคณะ^๒ (๒๕๑๔) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจการใช้สาร เสพติด
และทัศนคติที่มีต่อสาร เสพติดของนักเรียนไทย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อประโยชน์ในทางจิต
โปรแกรมการศึกษา รักษาและป้องกันการติดยา เสพติด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕ และนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิคชั้นปีที่ ๑ ถึง ๔ ในเขต
จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดนครราชสีมา และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ถึง ๕ ในเขต
กรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๒๓ ปี จำนวน ๑,๕๐๖ คน เป็นชาย ๑,๑๔๑ คน
หญิง ๓๖๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงและสร้างเพิ่มเติมจาก
แบบสำรวจการใช้สาร เสพติดของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลของการวิจัย
พบว่า

^๑ เปรมจิต ชลวิถิ, "เยาวชนกับยา เสพติดให้โทษ : มูลเหตุจูงใจให้มารับ
การรักษา" (ปริญาโททางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๔).

^๒ ฝน แสงสิงแก้ว, เสรีน ปุณณะนิตานนท์และโร เบิร์ต ชไนเคอร์, "การ
วิจัยสำรวจนักเรียนไทยที่ติดยา," (พระนคร : ศุภสมภา, ๒๕๑๔).

๑. มีจำนวนนักเรียนถึงร้อยละ ๒๓ ที่เคยใช้สาร เสพติโคโคไฮโชนมีเพียงร้อยละ ๖ ที่ยังคงใช้อยู่ และมีอายุเฉลี่ย ๑๗.๕ ปี ในจำนวนนี้เป็นชายร้อยละ ๕๔ และเป็นหญิงเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้นที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชน

๒. บิคามารคาของนักเรียนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชน ส่วนใหญ่ศึกษาสูบหรือสูรา และยังได้พบอีกว่านักเรียนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชนนั้น ส่วนมากมักติดยาสูบหรือติดยาสูรามาก่อน

๓. ในกรณีที่มีปัญหาส่วนตัว นักเรียนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชนมักจะปรึกษาหารือกับเพื่อน มากกว่าที่จะปรึกษากับบิคามารคาและครูอาจารย์

๔. นักเรียนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชนส่วนใหญ่ไม่เคยต้องโทษหรือกระทำผิดกฎหมาย

๕. ระยะการติดยา เสพติโคโคไฮโชน จะเริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ถึง ๕ และปริมาณการติดยา เสพติโคโคไฮโชนจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก การเพิ่มจะมีปริมาณสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตั้งแต่ระดับวิทยาลัยเทคนิค ชั้นปีที่ ๑ และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงชั้นปีที่ ๔

สุชาติ บัณฑิตนันท์กุล * (๒๕๑๕) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจากภาคต่าง ๆ ของประเทศ จำนวน ๑๐๖ คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและอันดับที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยา เสพติโคโคไฮโชน รวมทั้งการศึกษาถึงความแตกต่างของสาร เสพติโคโคไฮโชนของ เด็กและเยาวชนตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ ผลของการวิจัยพบว่าร้อยละ ๖ ของประชากรในสถานพินิจ เด็กและเยาวชนที่ติดยา เสพติโคโคไฮโชนจะมีอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๑๘ ปี สำหรับสิ่งที่มีผู้ติดยา เสพติโคโคไฮโชนปรารถนามากที่สุดคือ ความรักจากพ่อแม่ รองลงมาคือการศึกษาและพบว่าผู้ติดยา เสพติโคโคไฮโชนมีความสนใจในค่านิยมอันน้อยที่สุด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า ภาคกลาง เป็นภาคที่มีผู้ติดยา เสพติโคโคไฮโชนมากที่สุด โดยเฉพาะนางสาว ส่วนภาคเหนือมีผู้ติดยา เสพติโคโคไฮโชนน้อยที่สุด ทั้งนี้

* สุชาติ บัณฑิตนันท์กุล, "การศึกษา เปรียบเทียบ เรื่องยา เสพติโคโคไฮโชนของ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๑๕).

ผู้ศึกษาร สเปคติกทุกภาคต่างมีความเห็นตรงกันว่า สาร สเปคติก เป็น เครื่องดับทุกข์ และ เพื่อ
ปรับตัวให้เข้ากับสังคม

จิตรา เผ่าทรัพย์^๑ (๒๕๒๑) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นที่ศึกษาร
สเปคติกเพศชายมีอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๒๕ ปี จำนวน ๑๐๐ คน จากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่าบิกามารคาที่มีสภาพ เศรษฐกิจ
การศึกษา สถานภาพการสมรสและอาชีพต่างกัน จะให้การยอมรับ เลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนทัศนคติของ เด็กวัยรุ่นที่ศึกษาร สเปคติกปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นที่ศึกษาร สเปคติกที่
บิกามารคามีความแตกต่างกันตามสภาพ เศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพการสมรสและอาชีพ
จะมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยก เว้นกลุ่มที่ได้รับการยอมรับ เลี้ยงดูแบบ
ประชาธิปไตยที่มีบิกามารคามีสภาพ เศรษฐกิจต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการยอมรับ เลี้ยงดูแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในค่านทัศนคติของ เด็กวัยรุ่นที่ศึกษาร สเปคติกที่มีการศึกษา
และอายุต่างกันจะมีทัศนคติต่อการยอมรับ เลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในต่างประเทศที่ เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอน

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ คอรัเยย์^๒ (S.M. Corey) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
"โสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนในระบบ เมือง" (Audio-Visual Education in City School
System) มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาถึงฐานะของโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนในระบบ
เมืองใหญ่

จิตรา เผ่าทรัพย์, "การศึกษาทัศนคติของ เด็กวัยรุ่นที่ศึกษา สเปคติกที่มีต่อการ
ยอมรับ เลี้ยงดูของบิกามารคา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๑).

^๒S.M. Corey, "Audio-Visual Education in city School System,"
The Audio-Visual Reader Dubque, Iowa, W.C. Brown Co. 1954, pp.314-315.

ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

๑. ในเมืองใหญ่ โรงเรียนจะมีแผนกโสตทัศนศึกษาของตนโดยเฉพาะ แต่บางแห่งก็ยังมีเพียงแต่คำริจะมีถึงอย่างไรก็มีงานโสตทัศนศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้างแล้ว
๒. การสอนเกี่ยวกับโสตทัศนศึกษาในโรงเรียนมีไม่เพียงพอ
๓. ความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้วิธีใช้ และการบริหารโสตทัศนศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

๔. การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในบาง เมืองยังมีจำนวนน้อยมาก
๕. ปัญหาสำคัญต่าง ๆ ที่ทำให้โครงการโสตทัศนศึกษาไม่ได้ผล เท่าที่ควร

ได้แก่

- ก. ครูขาดความสนใจและไม่ได้เตรียมตัวในการใช้อุปกรณ์
- ข. แผนกโสตทัศนศึกษายังขาดผู้นำ ผู้อำนวยกาที่ได้รับการศึกษาฝึกหัดมาโดยตรง แม้บางแห่งจะมีผู้อำนวยกาที่ไม่มีเวลาและเครื่องมืออำนวยความสะดวกต่าง ๆ อย่างเพียงพอที่จะช่วยให้ทำงานได้ผลดี
- ค. ขาดเครื่องมือสำคัญต่าง ๆ ขาดสถานที่สำหรับเก็บอุปกรณ์หรือเป็นศูนย์กลางของแผนกโสตทัศนศึกษาโดยตรง
๖. ในเรื่องความต้องการ ส่วนมากต้องการสถานที่ที่เหมาะสม และอำนวยความสะดวกต่อการใช้อุปกรณ์การสอน พร้อมทั้งต้องการงบประมาณเพิ่มขึ้นด้วย

ในปี ๑๙๖๓ เวน โรเจอร์ ดรอลเลย์ (Wayne Roger Dralle) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโสตทัศนอุปกรณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอินเดียนนา ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ - ๑๙๖๔" (The Status of Senior High School Audio-Visual Program in Indiana in 1963 - 1964 with Recommendation for Improvement)

Wayne Roger Dralle: "The Status of Senior High School Audio-Visual Program in Indiana in 1963 - 1964 with Recommendation for Improvement" Dissertation Abstracts XXV, 5627.

จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อสำรวจโปรแกรมโสตทัศนศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาใน
อินเดียนา เพื่อพิจารณาถึงฐานะของโปรแกรมและเพื่อให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. แบบของโครงการโสตทัศนศึกษา ไม่ได้เป็น เครื่องยืนยันหรือมีอิทธิพลต่อ
คุณภาพและประสิทธิภาพของโครงการโสตทัศนศึกษา แต่การสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร เป็น
สิ่งสำคัญที่สุดในความสำเร็จของโครงการ

๒. เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบต่อโครงการโสตทัศนศึกษา ส่วนมากได้รับการศึกษา
ทั่วไปมาดี แต่ความรู้ทางโสตทัศนศึกษา ยังไม่เพียงพอ

๓. เจ้าหน้าที่ไม่ค่อยมีเวลาในการพัฒนาโครงการโสตทัศนศึกษาในโรงเรียน

๔. งบประมาณของโสตทัศนศึกษา ยังไม่เพียงพอ

๕. อาคารของโรงเรียนยังออกแบบได้ไม่ดีพอที่จะช่วยให้การใช้อุปกรณ์ได้ผล
อย่างเต็มที่

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ชาลส์ เอฟ ชุลเลอร์^๑ (Charles F. Schuller)
เฮนรี เจ สเคลลี (Henry J. Skelly) และดอนัลด์ สก็อตต์ (Donald
Scott) ได้วิจัยเกี่ยวกับความต้องการโสตทัศนศึกษาในรัฐฮาวาย และเสนอแนะว่า
ควรตั้งศูนย์โสตทัศนศึกษาขึ้นตามท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อให้บริการแก่สถานศึกษา โดยมีผู้อำนวยการ
ทางโสตทัศนศึกษาของรัฐ เป็นผู้รับผิดชอบ นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนได้รับความรู้
เกี่ยวกับสื่อการสอนใหม่ ๆ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญทางโสตทัศนศึกษาจากมหาวิทยาลัยมา เป็น
วิทยากรอีกด้วย

^๑ Charles F. Schuller, Henry J. Skelly, and Donald Scott,
"Survey of Audio-Visual Education in Hawaii its Status and Need"
A.V. Communication Review, (Vol. 12, No. 1. Spring 1964), pp.125-126.

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ริชาร์ด อัลแลน มาร์โกเอลส์^๑ (Richard Allan Margoelès) ได้ศึกษาถึงทัศนคติต่อการใช้อุปกรณ์การสอนใหม่ ๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ บริการแก่อาจารย์ในคณะต่าง ๆ พบว่าอาจารย์นิยมใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะมากที่สุด รองลงมาคือกระดานดำและที่ใช้น้อยที่สุดคือ เครื่องฉายภาพทึบแสงและเครื่องช่วยสอน การที่ใช้เครื่องมือโสตทัศนศึกษามากหรือน้อยนั้น เนื่องมาจากวัสดุอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา ที่มีอยู่ไม่ครอบคลุมเนื้อหาวิชาที่สำคัญใดหมด ทั้งยังเสียเวลาในการเตรียมตัวเลือกใช้ เครื่องมือ เหล่านี้ ห้องเรียนที่มีอยู่ก็ขาดความเหมาะสม เครื่องมือเครื่องใช้ชำรุดและ ล้าสมัย ภาควิชาต่าง ๆ ไม่สนับสนุนในการใช้เครื่องมือและวัสดุโสตทัศนศึกษาด้วย

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ เอลวิส ฮิวส์ อาร์เทอร์บิวรี^๒ (Elvis Hugh Arterbury) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ของครูในรัฐเท็กซัส โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าครูได้ใช้ศูนย์บริการหรือไม่ และสาเหตุที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการได้ ปรากฏว่าครูได้ใช้ศูนย์บริการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะครูที่สอนวิชาเฉพาะ เช่น สังคมศึกษา และครูที่สอนในระดับประถมศึกษา ผู้ที่ได้รับการฝึก การใช้มาก่อนจะใช้ มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม และอุปสรรคที่สำคัญในการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ก็คือ การ รับ-ส่ง เครื่องมือเหล่านี้ที่ล่าช้ามาก

^๑ Richard Allan, Margoelès, "A Study of Media Use, Attitude and Barriers as Measurement for Evaluating The Influence of Extra Media Support Service Faculty Teaching in Classroom, Doctoral Dissertation, (Michigan State University, 1969), p. 206.

^๒ Elvis Hugh, Arterbury, "Teacher Utilization of Media Service Provides by The Regional Education Services Centers in Texas," Dissertation Abstracts International, (Vol. 32, No. 3 March, 1972), p. 4825. A - 4826 A.

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับปัญหาสารเสพติด

✓ พอลสัน^๑ (Paulson, 1971) ได้ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกพลศึกษา จำนวน ๑๒๔ คน และกำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัยชุมชนรัฐนิวเจอร์ซีย์ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับสารเสพติดให้โทษ เหตุผลและพฤติกรรมในการเสพยาเสพติด แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จและความล้มเหลว ตลอดจนการเห็นคุณค่าของตนเองในการวิจัยพบว่าร้อยละ ๗๘ ของกลุ่มตัวอย่างเคยใช้สารเสพติด และร้อยละ ๗๐ ยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน สำหรับสารเสพติดที่ซึ่มากที่สุดได้แก่สารประเภทยาหลอนประสาท (Hallucinogen) แอมเฟตตามีน (Amphetamine) บาร์บิทูเรท (Barbiturates) มีถึงร้อยละ ๒๑ ที่เริ่มสูบกัญชาในระดับมัธยมศึกษาจากคำตอบนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่กำลังเริ่มจะใช้สารเสพติดชนิดอื่น ๆ นอกจากกัญชามีอยู่ถึงร้อยละ ๕๐ และส่วนที่ระบุว่า "เพื่อน" เป็นแหล่งสำคัญที่ได้มาซึ่งสารเสพติดมีถึงร้อยละ ๗๗

✓ วิลลิงเจอร์^๒ (Willinger, 1971) ได้ทำการศึกษาถึงการต่อต้านบรรทัดฐานทางสังคมและการชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเร้าอารมณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ (Sensational Seeking Behavior) ของวัยรุ่นที่ติดสารเสพติดโดยอาศัยสมมุติฐานของ

^๑ Patricia Callahan Paulson, "Psychosocial Factors in Drug use Among Community College Students," Dissertation Abstracts International: The Sciences and Engineering, 31 (March 1971): 5455 - 56 B.

^๒ Kenneth Leslie Willinger, "Adolescent Drug use and Antionmianism," Dissertation Abstracts International: The Sciences and Engineering 31 (January 1971): 4350 - 51 B.

นาทาน แอดเลอร์ (Nathan Adler) ซึ่งมีความเชื่อว่าพวกที่ศึกษารสเสพติคก็มีลักษณะ เป็นพวกต่อต้านและไม่ยอมรับบรรทัดฐานและคุณค่าทางสังคม (Antinomian) โดยได้ ทำการศึกษา เปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่ศึกษารสเสพติค และวัยรุ่นที่ไม่ศึกษารสเสพติค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นชนชั้นกลาง ระดับสูง และเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ จะสูบกัญชา แอมเฟตตามีนและบาร์บิทูเรท ผลของการวิจัยจากการเปรียบเทียบกลุ่มวัยรุ่น ที่ศึกษารสเสพติค และกลุ่มที่ควบคุมนั้นได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานของนาทาน แอดเลอร์ นอกจากนี้ ยังได้พบอีกว่าผู้ที่ศึกษารสเสพติคยิ่งนานเท่าใดก็จะแสดงความแตกต่างในเรื่องการต่อต้าน บรรทัดฐานทางสังคมและการกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์มากกว่าผู้ที่ศึกษารสเสพติค ในการวิจัยของพอลสันและวิลสันเจอร์ ผู้วิจัยทั้งสองมีความเห็นเหมือนกันคือ ทั้งผู้ ศึกษารสเสพติคในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาและวิทยาลัย มีการใช้สารเสพติคชนิดต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน คือจะใช้ทั้งกัญชา แอมเฟตตามีนและบาร์บิทูเรท จากการวิจัยของ เวอร์กิลิโอ^๑ (Virgilio, 1971) ซึ่งได้ทำการวิจัยโดยการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในด้านความรู้ เกี่ยวกับยาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อยาด้วยการใช้โปรแกรมการศึกษาสุขภาพ (SHES) และโปรแกรมการสอนแบบบรรยายและอภิปราย

✓ เวอร์กิลิโอใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายและนักเรียนที่กำลัง เรียนอยู่ในระดับ มัธยมศึกษา จำนวน ๙๙๗ คน ที่ลงทะเบียนเรียน ๑ ใน ๓๖ สาขา ของวิชาทางสังคมศาสตร์ ในเวสต์ฟิลด์ (Westfield) โดยใช้แบบสอบถามทดสอบ เกี่ยวกับยาและการใช้ยาใน ทางที่ผิดของไคแลนเดอร์ (Kilander) แบบทดสอบการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของ

^๑ Carmela Louise Virgilio, "A Comparison of the Effects of the School Health Education Study (SHES) Approach and the Lecture Discussion Approach Upon Drug Knowledge and Attitudes of High School Students," Dissertation Abstracts International: The Humanities and Social Sciences 32 (November 1971): 2323 - A.

พอลล็อค (Pollock) และมาตราวัดทัศนคติที่เกี่ยวกับยา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ ทั้ง ๓ ชนิดนี้ทั้งก่อนและหลังกับกลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่จะนำเขาไปโปรแกรม ผลของการวิจัย พบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนในด้านความรู้เกี่ยวกับยา ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญระหว่างโปรแกรมทั้งสอง แต่ได้พบการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติจาก โปรแกรมแบบบรรยายและถกปัญหามากกว่าโปรแกรมแบบ SHEs โดยมีความ แตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในวิทยาลัย มีสัมฤทธิ์ ในด้านความรู้เกี่ยวกับยามากกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่ง มีการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติมากกว่า และจากการวิจัยนี้ไม่พบความแตกต่างอย่างมี นัยสำคัญระหว่างเพศของนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบโปรแกรม SHEs และโปรแกรม แบบบรรยาย และถกปัญหาในด้านประสิทธิภาพของผู้สอนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อนำมา เปรียบเทียบกับคะแนนของนักเรียนในด้านความรู้เกี่ยวกับการใช้ยา

ซาร์โกและคณะ (Zarco and Associates, 1971-72) ได้ทำการศึกษา ขอบข่ายของการใช้สารเสพติดในหมู่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ วิทยาลัยศิลปะและ วิทยาลัยคิลิมาน (Diliman) ในนครเคาซอน (Quezon City, Philippines) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ ๒ ชั้น และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลผลการวิจัย พบว่า

๑. หนึ่งในสามของนักศึกษาเคยใช้กัญชา และมีอยู่ถึงร้อยละ ๒ ที่ยังใช้กัญชา เป็นประจำ โดยพบมากในหมู่นักศึกษาชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒
๒. สารเสพติดที่นักศึกษานำใช้กันมากนอกจากกัญชาแล้ว ยังมีเบนซาดิน (Benzadine) แมนเดร็กซ์ (Mandrex) แอด เอส ที (L.S.D.) เมสคาลิน (Mescaline) และเซคโคเนอล (Seconal)

Richardo M. Zarco and Associates, "A Study of Drug Use Among College Student" Narcotic Foundation of the Philippines Inc. 1971 - 1972.

๓. ผลของการวิจัยยืนยันว่าผู้ใช้กัญชาเป็นประจำนั้น จะไม่ใช้สารเสพติดเพียงชนิดเดียว แต่ใช้สารเสพติดชนิดอื่นอีกด้วย เช่นแอมเฟตตามีน (Amphetamines) สารประเภทกดประสาท (Depressants) และโอปิเอตส์ (Opiats) ด้วย

๔. นักศึกษาที่ใช้กัญชาและสารเสพติดชนิดอื่น ๆ จะมีผลการเรียนต่ำกว่า ตรงกันข้ามกับนักศึกษาที่ไม่ได้ใช้สารเสพติด

๕. นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีปัญหาการติดสารเสพติดน้อยกว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ตามหอพัก หรืออยู่ตามบ้านเช่า หรือพักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา

๖. อายุเฉลี่ยของนักศึกษาที่ใช้และไม่ใช้สารเสพติดจะเท่ากัน คืออยู่ระหว่าง ๑๘.๑๗ ปี ถึง ๑๘.๕๐ ปี

ในการวิจัยของบราวน์^๑ (Brown, 1972) เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อสารเสพติด ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด และความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อสารเสพติด และความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดของนักเรียนเกรด ๕ ถึง เกรด ๑๒ ในโรงเรียนประจำตำบลใกล้ๆ กับเมืองดัลลาส รัฐเท็กซัส (Dallas, Texas) ได้ทำการวัดทัศนคติที่มีต่อบุหรี่ สุรา กัญชา แอล. เอส. ดี เฮโรอีนและเมทิติน โดยการใช้มาตราซีแมนติกดิฟเฟอเรนเชียล (Semantic Differential Scale) ประเมินค่าคุณศัพท์จำนวน ๑๒ คำแบบ ๒ ขั้ว บนมาตรา ๕ ของ และใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวน ๓๑ ข้อในการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง บราวน์ใช้วิธีวิเคราะห์

^๑ Jim Mark Brown, "Differences in Attitudes of Public School Students Toward Selected Drugs and The Relationship Between These Attitudes and Knowledge, "Dissertation Abstracts International: The Humanities and Social Sciences: 32 (January 1972): 3752 - 53 A.

ความแปรปรวนและหาสหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson's Product Moment Correlation) ระหว่างทัศนคติที่มีต่อสารเสพติดและความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีทัศนคติที่ถูกต้องหรือมากกว่านักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มที่มีต่อกัญชา และแอล. เอส. ดี. ส่วนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติที่ถูกต้องกัญชาและแอล. เอส. ดี. กว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อได้เปรียบเทียบกันระหว่าง เฮโรอีนและ เมททีน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในทัศนคติระหว่างระดับชั้นต่าง ๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละระดับชั้น พบว่านักเรียนมีแนวโน้มในทัศนคติ เป็นไปในทางลบต่อแอล. เอส. ดี. เฮโรอีนและ เมททีนมากกว่าบุหรี่ สุราและกัญชา